

Scénář k pohádce Babča Anča a děda Pepík

Postavy:

- Jeníček
- Mařenka
- Ježibaba – babča Anča
- Ježidědek – děda Pepík

Kulisy a rekvizity:

- kulisa Perníkové chaloupky
- scéna Les
- scéna Světnice ježibaby
- džbány
- perníčky

1. OBRAZ

Vypravěč: Kdysi dávno v jednom lese žili ježibaba s ježidědkem. Bydleli v perníkové chaloupce a na sladký perníček lákali děti. Tuhle pohádku již ovšem znáte. Ale co se dělo pak? Jak to bylo dál?

Čas běžel, děti rostly a doba se změnila. Ježibabu s ježidědkem každý ve vesnici znal a žádné dítě se jich už dávno nebálo. Právě naopak. Často se stávalo, že do perníkové chaloupky přišly děti na návštěvu. Říkaly, že jdou navštívit babču Anču a dědu Pepíka.

Ježibaba s ježidědkem, vlastně Babča Anča s dědou Pepíkem, byli rádi, že k nim děti chodí. Dozvěděli se od nich spoustu zajímavých věcí. Jako toho dne, kdy se u nich na chvíli zastavil Jeníček s Mařenkou.

(Přichází Jeníček a Mařenka. Drží džbány)

Jeníček: Mařenko, už jsme tu. Zkusím zaklepat.

(Jeníček klepe na dveře.)

Ťuk, ťuk, ťuk!

Jeníček: Nic. To je divné. Mám se podívat oknem dovnitř?

Mařenka: Ještě chvíli počkej. Třeba spí.

(Poslouchají. Stále nic.)

Mařenka: To je divné. Většinou nikam nechodí. Vždyť věděli, že přijdeme. Maminka jim ráno telefonovala.

Jeníček: To je škoda. Co s těmi borůvkami? Přece je neponeseme přes les nazpátek?

Mařenka: To určitě ne. Čekají, hlavně děda Pepík. Vždycky se na borůvky tak těší! Sám si je nenasbírá, špatně vidí.

(Jeníček si prohlíží střechnu a přemýšlí.)

Jeníček: Teda lézt na střechnu by se mi vážně nechtělo.

Mařenka (udiveně): Proč bys prosím tě lezl na střechnu?

Jeníček: No, prý jednou sem zabloudily dvě děti. Kluk a holka, myslím. Taky snad Jeníček s Mařenkou, nebo tak nějak se jmenovali. Protože měli hlad, Jeníček vylezl na střechnu.

Mařenka (stále udiveně): A proč prosím tě lezl na střechnu?

Jeníček: Protože tam loupal perníček, ty chytrá. Měli hlad! Tak ho naloupal a házel dolů do trávy.

Mařenka (užasle): Fakt do trávy? Ty si ze mě děláš legraci. Oni ho sbírali ze země? Vždyť byl špinavý? A to si ani neumyli ruce?

Jeníček (otráveně): Ale já nevím, jak to mám vědět, já u toho nebyl.

(Chvíli poslouchá.)

Jeníček: Víš co, zkusím ještě jednou zaťukat.

(Jeníček ťuká.)

Jeníček: Ťuk, ťuk, ťuk!

(Přichází babča Anča.)

Babča Anča: No to jsou k nám hosti. Pěkně vítám! Pojdte dál! (Volá na dědu.) Pepíku, vstávej, je tu Mařenka s Jeníčkem!

(Přišourá se děda Pepík.)

Děda Pepík: I helemese! Vy kujóni! Že vy jste chtěli lézt na střechnu a loupat perníček?

Jeníček: No to určitě, dědo, vždyť jdeme rovnou ze školy. Co by nám asi řekla maminka, kdybychom přišli s dírou na kalhotách?

Děda Pepík (spokojeně): Vždyť já vím, to byl jen vtip. He-he.

Babča Anča: Nech už toho, dědo. Pročpak by nám měly ze střechny loupat perníček. Raději nám řekněte, jak jste se měli? Jdete rovnou ze školy?

Mařenka: No právě. Ani jsme nešli domů. Spěchali jsme rovnou za vámi. Máme pro vás překvapení – borůvky!

Děda Pepík (radostně): I vy kujóni! Já to tušil! Budou knedlíky! Mňam, knedlíky!

Mařenka: Já věděla, že budeš mít radost, dědo. Babi, pomůžu ti je uvařit.

Babča Anča: Dobře, později, Mařenko. Posadte se a řekněte, co je u vás nového?

Jeníček: Tatínek se nedávno vrátil z Afriky.

Děda Pepík: Afrika? Co to je? To je něco jako paprika?

Jeníček: Ale dědo, ty si děláš ze všeho legraci. Afrika je přece kontinent. Takový velký kus země. Vlastně kus světa. My jsme se o Africe učili ve škole a paní učitelka nám říkala, že Afrika je světadíl.

Děda Pepík (mudruje): Světadíl? Kus světa? To je divné, znám kus perníku nebo koláče, ale kus světa? To by potom musel být světakus.

Jeníček: Ale dědo, ty všechno spleteš. Je to prostě světadíl, který se jmenuje Afrika.

Babča Anča: A co v té Africe tatínek dělal?

Mařenka: Víš, babi, tatínek pracuje s rostlinami. Pozoruje různé kytíčky, zkoumá je a nakonec o nich třeba napíše knihu. Tatínek je biolog. Takže odjel do Afriky, aby mohl zkoumat vzácné rostliny, které rostou jenom v Africe.

Babča Anča (užasle): No páni! A jak to v té Africe vypadá?

Mařenka: Tatínek říkal, že je tam strašné horko. Prý jako v peci. Babi, proč vlastně máte tu pec?

Děda Pepík: Na dětičky přece. He- he. Vlastně, co to povídám, na perníčky, na sladouchké perníčky.

Babča Anča: Ale dědo, přece abychom si zatopili, a tak. Pokračujte, takže v Africe je horko?

Jeníček: Přesně tak. Prý tam svítí strašně moc sluníčko, mnohem víc, než u nás. Prý bychom se hned spálili. Jako tady od těch kamen. Vážně, babi, proč máte tu pec tak velkou?

Děda Pepík: Přece na velké zlobivé dětičky. He- he. Totiž perníčky.

Babča Anča: Proč mi pořád skáčeš do řeči, dědo Pepíku? To se nedělá. Ta pec je tak velká, protože v ní čas od času pečou chleba. Jeníčku pokračuj. Takže v Africe bychom se od sluníčka spálili?

Jeníček: Ano. Kromě toho prý žije v Africe spousta velikánských zvířat. Úplně jiných než u nás v lese.

Děda Pepík: Říkáš větších než jelen? To já jsem byl jednou v lese na pasece a bylo horko jako v Africe. A pásł se tam jelen velký jako naše chalupa.

Jeníček: Ty si z nás zase děláš legraci. V Africe jsou mnohem větší zvířata. Tatínek říkal, že jednou natrefili na sloní stádo, když šlo pít.

Děda Pepík (zmateně): Stádo slonů? Co to je? Kdo to je?

Babča Anča (přísně): Dědo Pepíku, nepřerušuj pořád Jeníčka, ať může vyprávět. Jeníčku, pokračuj!

Jeníček: No, natrefili na sloní stádo, když sloni měli žízeň a šli pít. Dědo, viděl jsi už někdy slona?

Děda Pepík: Slona? Tady v lese?

Jeníček: Ne, v Africe. Slon přece nemůže žít u nás v lese.

Děda Pepík: Proč by nemohl?

Mařenka: Protože je děsně velký a široký. Představ si, že by ani neprolezl mezi dvěma stromy.

Jeníček: Je obrovský a má uši jako plácačky. Mává s nimi a odhání mouchy.

Děda Pepík (zamyšleně): Já mám také velké uši. Ale mouchy s nimi odhánět neumím. To by se mi hodilo. Moucha by mi sedla na hlavu, já bych mávl uchem a bylo by po ní. He-he.

Mařenka: Dědo, tak velké uši jako slon nemáš. Navíc slon má strašně dlouhý nos. Říká se mu chobot. Představ si, tím chobotem umí lámat větve, nosit těžké náklady a také na sebe házet písek. Ten nos používá vlastně jako ruku.

Děda Pepík: Což o to, nos mám velký, ale větev s ním neulomím. Spíš si ulomím nos o větev. Kdybych měl tak dlouhý chobot, já bych s ním na střeše loupal perníček.

Babča Anča: Jeníčku, pokračuj.

Jeníček: Prý má slon dva obrovské zuby, říká se jim sloní kly. Trčí mu ven z tlamy, i když ji má zavřenou.

Děda Pepík: Ježíšmarjá, jako upír! Ještě že tu sloni nežijí! Vždyť by nám těmi strašnými zuby vysáli krev!

Mařenka (chlácholivě): Ale ne, dědo. K tomu ty kly opravdu nejsou. Sloni mají nejraději větvičky, travičku, ovoce a tak. Oni vůbec nemají rádi maso. Maso žere v Africe úplně někdo jiný.

Děda Pepík: Kdo?

Jeníček: Lev. Tatínek říkal, že po setmění nikdo nesmí z tábora vycházet, protože by ho mohl roztrhat lev.

Děda Pepík: Lev! Uf! Jak vypadá? Má taky nos a plácačky?

Mařenka: Ne, dědo, lev má strašně ostré zuby a drápy. Vypadá jako velikánská kočka.

Děda Pepík: Já jsem byl jednou v lese na pasece a bylo tam hrozné horko. Představte si, koho jsem tam viděl. Strašně velkou kočku, celou mourovatou. A vůbec jsem se nebál.

Jeníček: Dědo Pepíku, to byla kočka domácí. Stejná kočka, jakou máme doma. Lev je nebezpečná šelma! Je pravda, že lev je kočkovitá šelma. Takže naše Míca, i ta tvoje mourovatá kočka, kterou jsi potkal na pasece, jsou příbuzné. Jenom tak strašně neřvou, jemně mňoukají a jsou mnohem menší. Lvi mají navíc obrovskou, huňatou hřívu. Takové huňaté vlasy.

Děda Pepík: Hm, Já mám jenom malou hřívu. Jako malý lev. A ty moje zuby, škoda mluvit. Všechny mi vypadaly. Nerad si je čistím. Nějaké kly by se mi hodily.

Mařenka: Ale dědo, ty přece nejsi žádný lev nebo slon. A navíc nežiješ v Africe.

Babča Anča: Zaplaťpánbůh! Aspoň se nemusíme bát. Žádných slonů ani lvů.

Jeníček: Ani žiraf! V Africe totiž žijí také žirafy. Nikomu ovšem nic nedělají. Jsou vysoké, mají dlouhatánské krky a snadno dosáhnou i na ty nejvyšší větvičky stromů. Kdyby tu nějaká žirafa šla, úplně snadno by si uloupila kus perníčku ze střechy. Babi, jak to vlastně bylo s tím Jeníčkem a Mařenkou? Oni vám prý lezli na střechu?

Děda Pepík: To si piš. A pak jsme je ...

Babča Anča (přísně): Dědo, mlč! Takže říkáš žirafy?

Mařenka: A taky opice. Ty zase umí senzačně skákat. Odrazí se a hup! Hned jsou na stromě. Kdyby tady byly, hned by vyskočily na střechu a také si ulomily perník.

Děda Pepík: Jako Jeníček, ten lezl po střeše jako opice.

Mařenka: Babi, co jste s těmi zlobivými dětmi udělali? To jste jim asi vyhubovali, vid'?

Děda Pepík: Kdepak vyhubovali, do chlívku jsme je zavřeli.

Babča Anča: Snad byste dědovi nevěřili. Nepamatuje si ani, jaký je dneska den, natož aby si vzpomněl, co se dělo před tolika lety.

Děda Pepík: Náhodou, já si to pamatuju moc dobře! Jakoby se to stalo včera. Pěkně jsem se tehdy rozzlobil. Člověk si tu staví perníkovou chaloupku, a pak přijde Jeníček a skáče mu po střeše jako opice. Copak se to dělá? Tak jsme je zavřeli do chlívku, vzali lopatu a ...

(Babča Anča mu skočí do řeči.)

Babča Anča: Vzali jsme lopatu a nasázeli chleba do pece. Víte vůbec, děti, že děda Pepík umí čarovat?

Jeníček: Opravdu, dědo? Ty umíš čarovat?

Děda Pepík: Umím jedno kouzlo.

Mařenka: Jé, ukaž!

Děda Pepík: Čáry, máry, láry, fáry, mŕy, fŕy, báby, káry. Mařenka i Honzíček, sbírají sladký perníček!

(Padají perníčky.)

Jeníček: Jé, dědo, to je perfektní kouzlo, kde ses to naučil?

Děda Pepík (pyšně): Vždyť jsem přece Ježiděda.

Babča Anča: Pojdte, děti, uděláme si ty borůvkové knedlíky.

Mařenka: Já ti pomůžu.

Děda Pepík (nadšeně): Knedlíky! Knedlíky! Z Afriky!

(Všichni odchází.)

Vypravěč: Mařenka pomohla babče Anče připravit výborné borůvkové knedlíky. Dali si je s cukrem, máslem a tvarohem. Báječně pochutnali, hlavně děda Pepík.

Dřív, než se začalo stmívat, děti běžely domů. Maminka s tatínkem už je vyhlíželi. Děti si udělaly úkoly a pak vyprávěly rodičům, jak děda umí čarovat.

Babča Anča i děda Pepík byli v perníkové chaloupce moc spokojení. Říkali si, jak je dobře, že už žádné děti na perníček nechytají. Mnohem lepší je si s nimi povídat. Děti jsou chytré, znají spoustu zajímavých věcí a oni se tak od nich ledacos nového dozví. Třeba, že Afrika není paprika.